

KHI NGƯỜI LÍNH TRỞ VỀ (Kịch nói)

Tác giả: Nguyễn Hồng Nguyên

Không gian tại nhà anh Chuyên

Thời gian: Vào 1 buổi sáng

NHÂN VẬT:

ANH 65 tuổi, thương binh loại 1

CHUYÊN: 50 tuổi, vợ anh Chuyên

BÀ CẦN: 68 tuổi, Thương binh, đồng đội cũ của anh Chuyên

ANH 45 tuổi, đến đòi nợ

MẠNH: 65 tuổi, đồng đội cũ của anh Chuyên

CHỊ HOA:

ANH MÂN:

MỞ MÀN

CHUYÊN: *(Ngồi một mình uống rượu, anh là Thương binh loại 1, cụt 1 tay)*
Đang suy ngẫm thì bài hát “Vết chân tròn trên cát vang lên”
(Anh nhấc cốc rượu, thái độ buồn chán, kéo dài giọng)

Cứ hát lên đi hát lên đi cho đỡ sầu, đỡ tủi, ta cứ uống đi, uống cho quên hết nỗi ưu phiền.

(Tiếng hát vẫn vang lên) anh đứng dậy, với tay lấy chiếc đàn treo ghi ta ở tường, ngồi rê ngón tay trên dây đàn song anh đã không đánh được, âm thanh bập bùng. *(Anh lại cầm chai rượu tu)*

CHỊ CẦN: *(Từ trong ra)* Kìa *(nhắm tay anh Chuyên)* đừng uống nữa anh, lần trước khám lại các bác sỹ nói vết thương của anh tái phát, không được uống rượu. Cứ như thế này vết thương tái phát nặng thêm thì khổ cho mẹ con em lắm.

(Chuyên vẫn cứ uống).

Em xin anh dừng lại đi anh, em khổ lắm.

CHUYÊN: Khổ à, em khổ còn thì anh sướng à? *(Kéo dài giọng)* Anh đang chán đời đây *(uống tiếp).*

CẦN Thôi, những chuyện không vui ta quên đi anh ạ.

- CHUYÊN:** Nhưng mà mảnh đất mà mình định mua ấy, quên sao được, khi không làm thế nào kiếm được ra tiền mà trả.
- CẦN** Anh nói thế chứ, đất ấy là đất đấu thầu, ai đấu tiền cao, nạp tiền trước là người ấy được, mình không có tiền thì đừng nghĩ đến nữa. Mình vẫn có mảnh đất mình đang ở đây, nó là đất từ tiêu chuẩn của mình, được cấp từ ngày lấy nhau, thế cũng được rồi.
- CHUYÊN:** *(Thở dài)* Thời buổi này kiếm được miếng đất ngoài mặt đường mà làm ăn, chứ cái nhà trong xó xỉnh này chỉ quanh quẩn vài con gà con lợn làm sao mà khá lên được! Quanh năm nghèo túng, không biết xoay xở thế nào cho hết cảnh nghèo thì tôi làm sao mà vui được đây.
- CẦN** Mình cũng phải tự thân vận động, biết tìm ra cái mới, chứ sao lại đổ cho mảnh đất? Có người họ ở gần mình nhưng mà họ buôn bán giỏi hàng hóa nhiều thì khách hàng vẫn cứ tìm đến để mua đó chứ sao?!
- (im lặng, rồi kéo dài giọng)*
- Đằng này như anh chỉ biết ba chén rượu là đầu tiên...
- CHUYÊN:** *(Nổi nóng)* À cô định lên lớp dạy đời tôi đó phải không? Tôi bây giờ chỉ là cái thân tàn không ai nghe tôi. *(cầm cái đàn)* Còn cái đàn này mày đã đi theo tao cả một thời trai trẻ, sau những buổi tập hoặc sau cuộc chiến đấu trở về, tiếng hát tiếng đàn lại được hòa chung một nhịp, nhưng bây giờ ta không còn bám được phím nữa, ta đập nát đi cho khỏi tiếc.
- (Định giơ tay đập đàn thì vợ chạy lại đỡ lấy tay chồng)*
- CẦN** Em xin anh hãy dừng lại đi. Sao anh lại khùng lên như thế? Cái đàn này nó đã cùng anh sống lại bao kỷ niệm ở Trường Sơn mà anh vẫn thường kể cho em nghe đó.
- CHUYÊN:** Tôi cho nó tan đi cùng với quá khứ để cho mình khỏi nuôi tiếc cái thời trai trẻ đã qua rồi.
- CẦN** Anh Chuyên, trong cuộc chiến nhiều người ra đi không trở lại, bao người vợ, người mẹ đã cười mà nước mắt chảy vào trong. Còn em, em vẫn là người hạnh phúc. Dù trên cơ thể anh vẫn đang còn vết thương nhưng anh đã trở về với mẹ con em thế là may mắn lắm rồi. Sao bây giờ anh lại chán đời lại tiêu cực đến làm vậy?!
- CHUYÊN:** Tiêu cực à *(cười)* chán đời à?!
- (Tu một ngụm rượu)*

Ta uống cho quên hết đi, quên đi những đêm trắng, hay những lần sau trận chiến đấu trở về vừa ôm đàn, vừa hát cùng đồng đội...

CẦN *(Thất vọng)* Anh Chuyên, anh không thương vợ con nữa hay sao? Sao anh cứ ngày một tụt lùi mãi thế? Anh hãy xem, Lộc, anh Hải, anh Sinh, cũng là thương binh loại 1 như anh mà hàng tháng tiền học hành của con đầy đủ, ngoài ra còn dành dụm thêm, chăn nuôi sản xuất xây dựng nhà cửa khang trang cao đẹp, còn nhà mình thì cứ bế tắc, quẩn quanh mãi thế này...

CHUYÊN: Mình thì sao? Sao hả? Giàu nghèo có số. Trời mà cho tôi trúng mấy số đề thì đời cũng như lật bàn tay ấy chứ!

CẦN Anh nghĩ ra cách mà làm ăn cứ ngồi đó mà uống rượu, số đề rồi có mà chết đói.

(Định đi vào, sực nhớ) À mà lương tháng này đâu đưa cho em mua sách học cho con và mua vài bao đạm để mà chăm bón.

CHUYÊN: *(Sờ bao)* Sắp hết rồi. *(lúng túng)* Tôi nhận lương tháng này thì đã trả nợ tháng trước, làm gì còn nữa. À đây, còn 500 ngàn cầm lấy mà mua sách cho con.

CẦN Còn 500 ngàn thì em không lấy đâu, nhưng anh nợ gì mà lăm thế?

CHUYÊN: Nợ cũ chứ còn nợ gì nữa.

HOA: Đúng nợ cũ, anh ấy nợ em đây chị ạ.
Em chào chị.

CẦN Chết thật thế anh ấy nợ tiền gì?

CHUYÊN: *(Nháy mắt Hoa đừng nói)*

CẦN Nợ tiền gì vậy?

(Nhắm lấy tay Hoa, Hoa không nói)

Thì ra anh chị lại duyên nợ gì với nhau mà giấu tôi *(giằng tay Hoa)*, chị nói đi!

HOA: Thế từ ngày ấy đến giờ mà chị không hay biết gì à? Nợ đánh đề chứ còn nợ gì nữa! Đây chị xem số nợ này là của năm 2017 đã trả được một ít và đây chuyển sang năm 2018, cứ trừ dần, trừ dần và còn đây là con số của năm 2019. Mỗi năm trả có 10 triệu. Anh ấy trả tiền cho em không đủ mua mắt đây chị ạ. Bây giờ còn nợ của em 15 triệu nữa.

- CHUYÊN:** Này, làm gì có chuyện nợ 15 triệu? Chỉ còn 7 triệu nữa thôi. Cô có mà kêu trời tôi cũng không trả đâu nhá.
- HOA:** Lẽ nào anh lại cãi em, sổ sách em ghi rõ ràng rành. Này, chị Cần, chị xem đây.
- CẦN** Thôi thôi, nợ nần chi tôi không biết. (*giọng gay gắt*) Chị cứ về đi! Về đi, tôi không trả! Mời chị ra khỏi nhà tôi ngay.
- HOA:** À... Muốn cho có nghĩa tình, chứ... Bây giờ chị lại muốn quýt phải không? Được rồi, vỏ quýt dày có móng tay nhọn trĩ. Về thì về chứ con này không chịu thua đâu nhá, hết tình thì còn lý, giấy trắng mực đen. Cái mặt này không phải loại yếu bóng vía đâu nhá (*ra vẻ*).
- CẦN** Đó, anh xem. Nợ chồng nợ chất có cực không, đánh đề hay đánh bạc đã nhục nhã chưa, ai hiểu được, ai chịu được cái nông nổi này không hả trời?(khóc gục xuống bàn)
- CHUYÊN:** Không chịu được thì cô cứ ly dị đi, giấy đây bút đây, cô cứ viết đơn đi tôi ký cho. Hai đứa con thì cô một, tôi một. Ngán sào dễ trở.
- CẦN** Anh nói thế không sợ xóm làng người ta cười cho à? Những năm anh đi bộ đội em ở nhà thấp thỏm lo âu mong tin anh qua những cánh thư về, bao nhiêu người đồng chí của anh đã vĩnh viễn nằm lại ở chiến trường, còn anh đã trở về với em, dù là thương tật nhưng em cũng thấy thế là hạnh phúc lắm rồi.(thôn thức) Không ngờ sự chờ đợi, lòng chung thủy của em bây giờ đã được anh trả giá thế này sao?!
- CHUYÊN:** Thôi, cô không cần phải giáo huấn tôi nữa, cô cứ viết ngay đi tôi ký cho! Tôi bây giờ là một cái thân tàn, không thể làm người trụ cột trong gia đình, bây giờ tôi nói có ai nghe tôi đâu.
- CẦN** Em không đòi hỏi anh phải lo tất cả mọi việc trong cái nhà này, mà em chỉ mong anh là điểm tựa vững chắc về mặt tinh thần cho mẹ con em.
- CHUYÊN:** Đừng có lý thuyết suông, có thực mới vực được đạo, thôi hết rồi, hết tất cả rồi (*đi xiêu vẹo*).
- CẦN** Anh chuyên, anh đừng nói nữa (*khóc*)
(*im lặng, điểm nhạc buồn*)

HẬU TRƯỜNG: Chị ơi cho tôi hỏi đây có phải nhà anh Chuyên không ạ (*Có tiếng đáp lại*) vâng ạ!
(*Cả hai vợ chồng đứng dậy đi ra cửa thì anh Mẫn vào*)

MÃN: Kìa Chuyên

CHUYÊN: Cậu .... Cậu Mẫn (*Hai người ôm nhau, nhìn thấy Cần*)

MÃN: Chào chị

CẦN Vâng chào anh! (*Vừa chùi nước mắt*)

CHUYÊN: Cậu có khỏe không?

MÃN: Mình vẫn khỏe, còn cậu thế nào ?

CHUYÊN: Mình cũng bình thường thôi cậu ạ.

MÃN: Đây là chị nhà?...

CHUYÊN: Ủ, đây là Cần vợ mình đây.
Thế gia đình cậu thế nào, từ khi về đến giờ làm gì, ở đâu và được mấy cháu, vợ con có khỏe không?

MÃN: Mình có hai cháu, một trai, một gái. Chúng nó lớn cả rồi. Vợ mình cũng là cán bộ nghỉ hưu. Mình từ khi rời quân ngũ về nhà được hai năm thì đi giúp việc cho anh Mạnh, đồng đội của chúng ta đây. Anh ấy bây giờ là một doanh nhân giỏi, khi đi đâu xa thì mình lái xe cho anh ấy. Còn khi ở nhà thì làm quản lý công nhân. Còn bạn thế nào? Các cháu đi đâu?

CHUYÊN: Mình có hai cháu, một trai, một gái. Chúng nó lớn cả rồi, đang đi làm chưa về. Cậu kể thêm về công việc của cậu đi! À, mà có phải anh Mạnh ở... (ngập ngừng, chưa nhớ rõ)
Có phải anh ấy...

MÃN: Khi còn chiến đấu ở Tây nguyên anh ấy ở tiểu đoàn 25 Sư đoàn 320 của chúng mình.

CHUYÊN: (*Im lặng một lát*) À, mình nhớ ra rồi. (*Đập nhẹ vào đầu*) Đầu óc bây giờ tệ thế đấy cậu ạ. Anh ấy ngày xưa thương mình lắm đấy. Thế mà đã hàng chục năm rồi không gặp.

MÃN: Anh ấy còn ở lại hợp thêm khoảng hơn một tiếng, bảo mình về tìm đến nhà cậu chơi, lát nữa hợp xong anh ấy tự đến sau.
Thế việc làm ăn của gia đình cậu nay thế nào?

- CHUYÊN:** Khó khăn lắm cậu ạ! Tình hình cậu thế nào? Chắc là khá hơn mình. Cậu hỏi được nhà mà đến chơi thế này thật là quý hóa. Thế anh Mạnh làm ăn giỏi là mình mừng rồi. Anh ấy là người tài trí mà mình kính trọng, trong hòa bình anh ấy làm ăn được cũng dễ hiểu thôi.
- MÃN:** Anh ấy tuyệt vời lắm cậu ạ, mình kể cho cậu nghe nhé:
Từ khi về nhà mặc dầu là thương binh nhưng anh ấy năng động, sáng tạo, tháo vát và cả táo bạo nữa, đã suy nghĩ tìm mọi cách để làm kinh tế, anh ấy có bán vài miếng đất rồi vay tiền ngân hàng và hùn vốn làm ăn, thành lập công ty xây dựng. Bước đầu cũng được Nhà nước tạo điều kiện cho các công ty doanh nghiệp làm ăn. Anh ấy luôn bám sát thực tế, có quyết định sáng suốt nên công ty phát triển không ngừng.
- CHUYÊN:** Thế về nhà được một thời gian là cậu được vào làm ở công ty anh Mạnh à?
- MÃN:** Đúng thế, làm mãi cho đến hôm nay. Anh em từ trong chiến trường, giờ lại đùm bọc nhau trong đời thường, thật là hạnh phúc.
- CHUYÊN:** Thích quá, ước gì mà mình cũng được đi làm như cậu! Bao năm nay mình cứ quanh quẩn thế này...
- MÃN:** Bắt đầu làm xây dựng nên cũng có nhiều khó khăn lắm cậu ơi, vốn của nhà rồi còn phải thế chấp để vay ngân hàng. Nhiều lúc cũng phải chịu nhiều sức ép trong công việc. Nhưng có chí tiến thủ, vừa làm vừa rút kinh nghiệm nên cũng vượt qua được. Lúc đầu làm từ công trình nhỏ như xây dựng đài liệt sỹ, rồi điện đường, trường trạm, làm nhiều lắm, sau đó có kinh nghiệm hơn, anh Mạnh đã nhận tham gia xây dựng một số km đoạn đường Hồ Chí Minh.
- CHUYÊN:** Cả tham gia làm điện nữa à?
- MÃN:** À làm điện là đổ bê tông cột điện, chứ mình có cán bộ kỹ thuật điện đâu.
- CHUYÊN:** Anh ấy giỏi thật đấy!
- CẦN** Anh cũng là thương binh thế mà dám nghĩ dám làm những việc mà nhiều người không làm được.
- MÃN:** Anh ấy còn có nhà máy khai thác đá ở Rú Mượu, có nhà máy xay bột đá sản xuất ra tấm pro xi măng để bán, nhà máy ở dưới

chân núi Quyết và còn sản xuất gạch ép không nung chất lượng cao xuất khẩu sang nước ngoài.

CHUYÊN: Có khoảng bao nhiêu công nhân mà làm được nhiều thế?

MÃN: Có hàng chục hàng trăm công nhân hoạt động thường xuyên, khi nhận công trình làm đường thì đông hơn và còn có khoảng 20 cán bộ văn phòng, kế toán, kỹ thuật, thủ kho...

CẦN Có người thương binh nào về rồi còn lao động sáng tạo như anh ấy, còn tạo công ăn việc làm cho hàng trăm lao động như anh ấy? Thật quý hóa quá!

CHUYÊN: Nghe cậu kể mà mình bái phục anh ấy thực sự!

MÃN: Và anh Mạnh còn làm công tác từ thiện nhiều nữa cậu ạ.

Anh ấy vẫn nghe một số anh em đồng đội nó bảo cậu khó khăn lắm, hôm nay anh bảo mình về đây và họp xong anh ấy sẽ đến thăm cậu đấy. Chắc anh ấy muốn bàn với cậu cách nào đó thoát khỏi khó khăn...

CHUYÊN: Thế thì mình mừng quá!

CẦN Có thật không anh?!

MÃN: Thật đấy!

CHUYÊN: *(Hơi xúc động)* mình thật không biết nói thế nào với anh khi hai người đều là thương binh mà anh Mạnh thì thế, còn mình lại ra thế này!

MÃN: Hiếm có một con người thương binh như anh Mạnh! Anh em chúng mình từ chiến trường về vẫn có nhiều người gặp khó khăn đâu phải có mình cậu. À còn chuyện này nữa mình kể cho cậu nghe nhé. Năm 2017, Hội truyền thống Sư đoàn 320 của chúng ta đã làm được 1 việc vô cùng đáng trân trọng...

CHUYÊN: Việc gì thế cậu?

CẦN: Có nhiều chuyện kể cho chúng tôi nghe với. Vợ chồng nhà tôi chỉ quanh quẩn ở nhà không đi đâu nên không biết chuyện gì cả.

MÃN: Chuyện là thế này, sau khi về địa phương, anh ấy cứ luôn luôn nghĩ đến đồng chí đồng đội của mình đã nằm lại chiến trường. 3 ngọn đồi ngày xưa anh em mình chiến đấu rất ác liệt và đồng đội của chúng mình hy sinh rất nhiều, vì vậy mà anh ấy cứ đau đầu trong lòng, và quyết tâm xây 3 đài tưởng niệm ở đó cậu ạ.

Sau khi họp bàn quyết định rồi và lấy tinh thần xung phong có 30 đồng chí tự nguyện viết quyết tâm thư đi xây hơn một tháng.

CHUYÊN: Xây ở đâu vậy?

MÃN: Ở đồi cao 1049 và 1015 Tây Nguyên.

CHUYÊN: Thế sao không cho mình đi với?

MÃN: Tay cậu như thế thì đi làm sao được.

CHUYÊN: Không làm được thì mình hát động viên cho các anh ấy làm vừa có người động viên cho vui.

CẦN: Đúng đấy, anh ấy hát hay lắm đó anh ạ!
Chỉ có là cái tay không đánh được đàn nữa rồi.

CHUYÊN: Đồi cao thế đưa nguyên vật liệu bằng cách nào?

MÃN: Chở nguyên vật liệu lên theo đường rừng từ núi này sang núi khác. Thay đổi phương tiện thường xuyên cho phù hợp với địa hình.

CHUYÊN: Cậu có đi lần ấy không?

MÃN: Có chứ sao lại không đi, đường thì khó đi dốc núi dựng đứng, còn ghồ ghề quanh co khúc khuỷu, nhưng tính chất của lính nên vẫn vui, có lúc xe chết máy phải xuống đẩy hát bài “Hò kéo pháo” vui lắm.

Xe phải bò mãi theo hình tròn ốc, nửa ngày mới lên đến nơi.

CHUYÊN: Đáng khâm phục!

CẦN: Chúng em kính nể các anh đấy.

MÃN: Chưa đâu, mỗi ngày được chia một ca nước để đánh răng, rửa mặt, ba ngày mới được một xô nước để tắm.

CHUYÊN: Trời ơi, thời bình mà anh em chịu khó như thời còn chiến tranh ấy nhỉ!

CẦN: Còn ăn uống thế nào hả anh?

MÃN: À ăn uống thì anh Mạnh thuê hai vợ chồng một người dân ở đây mua thực phẩm đưa lên cho anh em ăn đầy đủ.

Sống và làm việc trong cảnh hoang vu, có người yếu bóng vía đêm nằm còn sợ cạp nó đến nữa đấy. Hơn một tháng trời đã xây

được nhà bia tưởng niệm 1049 và 1015 ở sa thầy tỉnh Kon Tum và một nhà bia Chư bồ Đức cơ ở tỉnh Gia Lai

CHUYÊN: Gian nan vất vả thế mà đồng đội của chúng ta không ai nề hà gì cả, thật tuyệt vời!

MÃN: Nay nhà bia tưởng niệm Chiến thắng 1049 và 1015 đã được nhà nước phong tặng di tích lịch sử cấp Quốc gia và bàn giao cho 2 tỉnh Gia Lai, Kon Tum, phối hợp với đơn vị bộ đội hàng năm đều tổ chức lễ thấp hương tri ân đồng đội, ở ngoài này anh em vào đông lắm.

CHUYÊN: Công trình lớn như thế thì kinh phí lấy ở đâu ra mà làm hả cậu?
Tiền vợ chồng anh Mạnh là chủ yếu. Phần còn lại một số anh em sỹ quan cao cấp ngày xưa cũng chung sức đóng góp cậu ạ.

CĂN: (Giọng trầm, xúc động) Anh Mạnh thật tốt! Tấm lòng của anh với đồng đội làm cho mọi người cảm động

MÃN: Hàng năm anh Mạnh còn tổ chức gặp mặt anh em khoảng hai lần có cả phu nhân cùng đi nữa đấy. Anh ấy tài trợ hết, anh ấy bây giờ là một Mạnh thường quân đấy cậu ạ.

CHUYÊN: Sao cậu không báo cho mình đi với?
Nay có hợp hành gì thì tin cho mình đi với nhé.

MÃN: Mình nghĩ đến cậu, nhưng chưa tìm được địa chỉ. Từ giờ, có việc gì mình sẽ báo cho cậu ngay.
(*Nghe tiếng chuông điện thoại*)

MÃN: A lô, anh à, để em lên đón anh nhé?!

MẠNH: Mình đã thuê xe tắc xi đến đây rồi.

MÃN: Anh Mạnh đến rồi ạ
(*vừa nói xong*)

MẠNH: Bước vào nhà (*chào cả nhà*) nào có nhận ra ai không nào?

CHUYÊN: (*Nhìn kỹ và thốt lên*), Ôi anh Mạnh!

MẠNH: Chuyên (*nhạc vang lên, hai người ôm nhau xúc động*)
Nhà cậu ở đây mà mình hỏi thăm mãi.

CĂN: Em chào anh ạ!

MẠNH: *(Cười)* chào em!

MÃN: Anh ơi em ra ngoài xe một lát

MẠNH: Ủ!
(Quay sang Chuyên)
Lâu nay cậu có được khỏe không, các cháu đi đâu cả rồi?

CHUYÊN: Dạ, em tạm tạm thôi. Lúc trái gió trở trời thì thường đau nhức vết thương. *(im lặng vài giây, nhìn quanh)*. Các cháu lớn cả rồi, chúng nó còn đi đâu đó anh ạ.
(Quay sang Cần) Em vào nấu ấm nước chè xanh nhé!

CẦN: Dạ! *(đi vào)*

MẠNH: Cái thời oanh liệt nhất gian khổ nhất bao đồng chí đồng đội của mình đã hy sinh anh dũng, còn chúng mình được trở về với vợ con là may mắn lắm rồi.

CHUYÊN: Vâng! Em cũng nghĩ thế! Em thấy anh mạnh khỏe hơn xưa nên em rất mừng!

MẠNH: Thì mình cũng tạm ổn. Cũng phải dành thời gian rèn luyện sức khỏe. Không có sức khỏe làm việc gì cũng khó.
(Nhấn giọng) Thế nào cậu vẫn chưa có gì thay đổi à *(nhìn xung quanh)* vẫn ba gian nhà cũ thế này à?

CHUYÊN: Em dạo này khó khăn lắm anh ạ.

MẠNH: *(Nhìn lên tường có một tấm ảnh các anh đang đứng trên xe, trong đó có Chuyên và Mạnh)*.
Ồ tấm ảnh, tấm ảnh đã ghi lại một khoảnh khắc đáng nhớ. Ngày ấy cậu là một dũng sỹ cừ khôi nhất.

CHUYÊN: Còn anh là một thần tượng sống trong em!

MẠNH: Cái thời kháng chiến oanh liệt đã qua rồi, những ngày chúng ta sống bên nhau đẹp quá, nhưng cuộc sống sau khi trở lại quê nhà không ít gian nan vất vả. Thế có chuyện gì kể cho mình nghe xem nào?

CHUYÊN: Có gì đâu anh, là thương binh, làm không ra, ba chén rượu chén trà rồi lao vào cờ bạc, số đề, khiến gia đình khó khăn, vợ con buồn lòng nên đôi khi em chán...

- CẦN:** *(Bước ra, định nói)*
- CHUYÊN:** *(Giơ tay ra hiệu không cho Cần nói)*
- MẠNH:** Như thế là không được rồi. Cậu là người lính cơ mà! Không lúc nào được đầu hàng hoàn cảnh. Ngày xưa gian khó thế mà chúng ta đã vượt qua, ngày nay không lý do gì chúng ta lại không chiến thắng hoàn cảnh.
- CHUYÊN:** *(Giọng ân hận)* Tại em, tại em tất cả anh ạ. Nhiều khi túng quẫn trong nhà đâm ra suy nghĩ vớ vẩn.
- MẠNH:** Cậu có biết mình cũng là thương binh nặng, khi trái gió trở trời nó đau không chịu được. Chúng ta cùng cảnh ngộ mình hiểu cậu chứ. Nhưng không còn cách nào khác là vươn lên.
(Im lặng vài giây)
Kể từ khi về có được địa phương giúp đỡ không?
- CẦN:** Chính quyền và các đoàn thể đều quan tâm giúp đỡ anh ạ. Lỗi là tại anh ấy thôi... Em chán...
- MẠNH:** Thôi đi nào! *(đập vào vai Chuyên)* phải cố gắng phát huy bản chất của cậu ngày xưa. Mình cũng có nghe anh em đồng đội nó bảo cậu khó khăn lắm, hôm nay mình đến đây xem như thế nào.
- CẦN:** Chả mấy khi anh đến chơi nhà, hôm nay mời hai anh ăn với chúng em một bữa cơm.
- CHUYÊN:** Qua cậu Mẫn kể chuyện vợ chồng anh, chúng em đã hiểu hết anh là một con người thật tuyệt vời. Chúng em vô cùng kính trọng anh!
- MÃN:vào** Hãy nhìn vào anh Mạnh. Anh là tấm gương để chúng ta noi theo không chỉ trong chiến tranh mà cả trong hòa bình.
- CHUYÊN:** Đúng thế! *(Nhìn Mạnh)* Gặp lại anh em thấy mình có thêm động lực!
- MẠNH:** Đừng bi quan, mình cũng là thương binh như cậu, cái quan trọng là phải thay đổi tư duy. *(Ngừng lặng một chút)*
Mình muốn giúp cậu vượt qua hoàn cảnh khó khăn hiện nay.
- CHUYÊN:** *(Vẻ mặt xúc động)* Em cảm ơn anh! Nhưng hoàn cảnh em bây giờ khó khăn chồng chất, muốn thay đổi không dễ dàng gì.

MẠNH: Bây giờ cậu có thích lên làm ở công ty mình không?

CHUYÊN: Anh cho em lên công ty anh làm à? (*vui vẻ*)
Thế thì còn gì hơn (*ôm anh Mạnh*). Em sẽ quyết tâm!

CẦN: (*Rung rung xúc động*) Ôi được đi theo anh thì quý hóa biết bao!

MẠNH: Đập nhẹ vào vai chuyên, chúng ta phải làm thế nào để xứng đáng với đồng chí của mình đã hy sinh. Bây giờ sắp xếp để đi cùng chúng tôi luôn, lên đó giao cho cậu Mẫn đây giúp đỡ, lúc đầu chưa quen công việc, dần dần sẽ ổn thôi.

CHUYÊN: Anh đã cho em đi theo anh, từ nay em bỏ hết rượu chè, cờ bạc.

MẠNH: (*Giọng hài hước*) Bỏ hết rượu chè cờ bạc nhưng không được bỏ chị ấy đâu nhé! (*cả nhà cười vui vẻ*)
Chúng ta là những người lính trở về mà còn là thương binh phải nhớ lời Bác Hồ dạy, “*thương binh tàn nhưng không phế*” cậu có nhớ không nào ?

MÃN: Đúng mình phải làm thế nào để xứng đáng với đồng chí, đồng đội của mình đã hy sinh.

CẦN: Em nhờ các anh giúp đỡ cho anh ấy lên đó thay đổi cách nghĩ cách làm. Được như thế, em cảm ơn các anh vô cùng!

MẠNH: Cần ạ, hôm nay không phải cơm nước gì đâu! Bây giờ cho anh Chuyên đi cùng chúng tôi, lên đó chơi ít ngày rồi học việc dần dần. Trên công ty còn một số đồng đội đang chờ...

CHUYÊN: Em ạ! Thế là anh được lên đường theo đồng đội lần thứ hai. Mẹ con em ở nhà yên tâm và tin tưởng vào anh nhé!

MẠNH: Đúng thế! Phải tin tưởng và quyết tâm mới thành đạt được.
Ta đi nhé, lên đó phải cố gắng một thời gian vào khuôn khổ, rồi anh Mạnh sẽ giao việc cho phù hợp với cậu.

CẦN: Vợ chồng em cảm ơn anh ạ! Còn anh Chuyên, anh cứ yên tâm mà đi, mọi việc ở nhà em sẽ lo chu toàn tất cả.

MẠNH: (*Nhìn Chuyên*) Cậu cứ yên tâm.
Ta đi nhé (*cả nhà vui vẻ*)

HẠ MÀN